

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

ADELE PĀRKSA

Nāc iekšā,
mīlā

ES IELaidu viņu savā dzīvē,
un viņa paņēma visu...

ADELE
PĀRKSA

*Nāc iekšā,
mīlā*

ADELE PARKS

*I invited
Her in*

ADELE PĀRKSA

*Nā iekšā,
mīlā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Pa 548

Copyright © Adele Parks 2018
HQ An imprint of HarperCollins Publishers Ltd

Adeles Pārksas romāna "Nāc iekšā, mīļā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Anna Oleksenko/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-948-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

PROLOGS

Pirmo reizi kļūstot par vientuļo māti, ir tāda sajūta, it kā tevi no ātri braucošas automašīnas nupat kāds būtu izgrūdis uz šosejas. Vaļā atrautas durvis, aurojoša, asa vēja brāzma, ļauns, spēcīgs grūdiens, un tur nu tu guli, uz mutes pašā asfaltētās ātrās joslas vidū. Tu izmisīgi pielec kājās, tver pēc savas atvases. Jums abiem draud milzīgas briesmas. Trakākais, ka tev nav laika sašust par faktu, ka tu nupat esi izgrūsta no automašīnas – no automašīnas, kura, kā esi iztēlojusies, ērti un rūpīgi vedīs tevi tavas dzīves ceļojumā uz kādu vārdā nenosauktu, tomēr vienkārši un nepārprotami brīnišķīgu galamērķi. Pretī nākotnei, kas sevī ietver jauku mājokli un aktīvu tēva iesaistīšanos – tomēr nu vairs nav laika par to prātot. Tu esi pārāk aizņemta, cenšoties pasargāties no satiksmes plūsmas. Automašīnas joņo garām – šalc, švikst, taurē –, tu izvairies, strauji pieliecies, šaudies un skrien šurpu turpu. Garām ātri aizbrauc mazs fiats, un vadītājs nolaiž logu, lai uzsauktu: "Vientuļu vecāku bērniem skolā ir daudz lielāka iespēja tikt pie sliktām atzīmēm." Tev nav kristāla lodes, kurā varētu ieraudzīt to dienu, kad viņš eksāmenos saņems tikai sasodīti labas atzīmes, un tāpēc tevi pārņem panika. Pēc tam garām pabrauc liels ģimenes limuzīns (būtībā aizskaroši, jo tas ir liels ģimenes limuzīns). Vecāki izliecas ārā pa logiem un vienā balsī sauc: "Vai zinājat, ka bērniem, kuri uzauguši bez tēviem, ir daudz lielāka iespēja kļūt par bezdarbniekiem, bezpajumtniekiem vai cietumniekiem?" Tu noskūpstī sava bērniņa pakausi un apsoli

viņam, ka to nepieļausi. Garām aizjoņo automašīna pēc automašīnas. Ļaudis klaigā par jaunu valdības ziņojumu, kurā apgalvots, ka vientuļu vecāku bērniem pastāv lielāks nabadzības, slimību, depresijas risks. Citi autovadītāji piebilst, ka šādi bērni arī visbiežāk mēdz aizbēgt no mājām, lietot alkoholu un daudz smēķēt. Un visbeidzot tevi mēģina sabraukt milzīgs kravas auto. Pašapmierināts, tetovējumiem klāts zellis ar lielu vēderu, krekļā bez piedurknēm uztaurē un uzkliedz: "Vientuļu vecāku bērni biežāk cieš no seksuālas un fiziskas vardarbības, lieto narkotikas, pievēršas noziedzībai, agri nododas seksam un visbeidzot noslēdz šo loķi, arī paši pusaudžu vecumā kļūstot par vecākiem! Tu, dumjā kuce!" Jādomā, ka šis sabiedrības balsts (kurš piepirdis visu kabīni) to visu ir izlasījis kādā dzeltenās preses izdevumā, uz brīdi piestājot kādā stāvlaukumā (uzreiz pēc tam, kad ir norāvis sev dūrē), un tāpēc tagad kļuvis par lietpratēju. Tāpat kā visi pārējie. Tu aizspied savam bērnam ausis. Tu negribi, lai viņš to visu dzird. Protams, viņi ir spiesti sacīt "vientuļu vecāki", bet, tā kā deviņdesmit procentos gadījumā tās ir mātes, ir skaidrs, kurš tiek vainots. Ne jau promesošais tēvs, jo tas būtu pārāk loģiski, bet gan tā Būdika, kura turpina kauju vienatnē. Bļāviens, to dzirdot, man sāk vārīties asinis, goda vārds. Piedodiet, ka lamājos, taču dažreiz ar citiem vārdiem to nemaz nevar pateikt.

Rodas sajūta, ka visi ir gatavi tev uzbrukt. Nevieni tevi nesauc par karotāju, cīnītāju, īstu svēto. Vai tad viņi neredz, ka šie mazuļi, šie bērni ir īsti brīnumi – mazi, pilntiesīgi karavīri? Un tomēr tagad nav laika prātot. Tu danco un lēkā, izlokies un tekalē, jo no tā ir atkarīga tava dzīvība. Tu cieši turies pie sava bērna, saspringta, noraizējusies, satraukta. Tu esi gatava vajadzības gadījumā nogulties priekšā kādai no tām automašīnām, taču tu zini, ka šāda mocekļa cienīga rīcība būtu bezjēdzīga. Patiesībā tev ir jāgādā, lai tu paliktu dzīva un varētu par viņu rūpēties, lai kādi sarežģījumi nāktu pār tavu galvu. Tev vienkārši ir jā rūpējas par viņu.

1.

Melānija

PIRMDIENA, 19. FEBRUĀRIS

Kamēr meitenes tīra zobus, es sāku piepildīt trauku mazgājamo mašīnu. Tā ir pārāk pilna, lai tur varētu ietilpināt arī katliņus un pannas – man to būtu vajadzējis ieslēgt jau iepriekšējā vakarā. Tagad vairs nekas nav līdzams, tāpēc es pabeidzu vākt kopā pusdienas, ko viņām ņemt līdzi, un tad aši uzmetu skatienu savam telefonam. Es strādāju kādā visiem zināmā ielu modes apģērbu veikalā. Tāds ir atrodams katrā pilsētā. Mūsu filiālei ir vajadzīgs vēl viens pārdevējs, un man kā veikala vadītājas asistentei tika palūgts piedalīties darba intervijās. Pieteicās dučiem cilvēku; uz interviju mēs uzaicinājām sešus. Ir viena, kura man patīk vislabāk, un es turu īkšķi, lai tiktu izraudzīta tieši viņa. Diemžēl galīgā lēmuma pieņemšana nebūs manā ziņā. Ātri pārskatu nebeidzamos piedāvājumus izdevīgi iegādāties nekam nederīgas mājokļa apsardzes ierīces, tabletes, kas man sola biezākus un kuplākus matus vai resnāku un lielāku peni, un mēģinu atrast sava priekšnieka vārdu. Pēkšņi pamanu kādu citu vārdu – EBIGEILA KĒRTIZA – un sastingstu. Šis vārds pats ielec man acīs. Ebigeila Kērtiza. Pirmajā mirklī man iešaujas prātā, ka tas, visticamāk, ir kāds atjautīgs vīrusu izplatīšanas paņēmieni;

šis vārds ir tikai nejaušība, ko uz labu laimi izvēlēties kāds, kuram vienlaikus pietiek gan nevēribas, gan prāta, lai papūlētos izsūtīt mēstules citiem piederošu ierīču inficēšanai. Bet Kērtiza ar "z"? Pirms ziņas atvēršanas es brīdi svārstos, jo tur droši vien nav nekā laba. Tomēr ziņas nosaukums ir "Pārāk sen neesam tikušās", un tas izklausās visnotaļ patiesi un ticami. Mēs patiešām sen neesam tikušās. Es nespēju noturēties. Es atveru ziņu. Mana sirds skaļi pukst. Parasti es ziņas tikai pavirši pārlasu. Man ir trīs bērni un darbs, mans noklusējuma režīms ir "steiga", taču šo e-pasta ziņu es izlasu uzmanīgi.

– Nevar būt! – es skaļi noelšos.

– Sliktas ziņas? – Bens noraizējies vaicā. Viņš staigā pa virtuvi un kaut ko meklē. Droši vien savu telefonu. Viņš to vienmēr kaut kur pazaudē, un automašīnas atslēgas tāpat.

– Nē, nav vis. – Ne gluži. – Es nupat saņēmu e-pastu no vienas savas senas draudzenes. Viņa grasās šķirties no vīra.

– Bēdīgi. Kura tā ir?

– Ebigeila Kērtiza. Ebija.

Izrunāt viņas vārdu šķiet savādi. Savulaik es to izteicu tik bieži, ar tik lielu prieku. Un tad pārstāju to darīt. Pārstāju ar viņu runāt, pārstāju par viņu domāt. Man tas bija jādara.

Bens jautājoši skatās. Viņš ir viens no tiem labajiem vīriem, kurš cenšas saprast, par kurām draudzenēm es runāju, taču viņš neatceras, ka es kādreiz būtu pieminējusi tādu Ebigeilu. Nav nekāds brīnums. Es to nekad neesmu darījusi.

– Mēs kopā studējām universitātē, – es piesardzīgi paskaidroju.

– Ā, nopietni? – Viņš pasniedzas pie virtuves galda vidū noliktā šķīvja ar tagad jau atdzisušajiem grauzdiņiem un paķer vienu. Tad nokož kumosu un, turpinādams košļāt, noskūpst mani uz pieres. – Skaidrs. Nu, tu man par viņu varēsi pastāstīt vēlāk. Labi?

Viņš jau ir gandrīz ārā pa durvīm. Viņš uzsauc augšstāva virzienā:

– Liem, ja tu gribi, lai es tevi aizvedu līdz autobusa pieturai, tev jau pirms piecām minūtēm vajadzēja būt lejā.

Es pasmaidu, uzjautrināta par viņa negribīgajām pūlēm izlikties par nežēlīgu disciplīnas piekritēju, kurš ir kā apsēsts ar hronometražu. Visa šī izlikšanās pagaist, tiklīdz viņš atgriežas virtuvē un noprasa:

– Liems taču ir paēdis brokastis, vai ne? Man nepatīk, ja viņš iziet no mājām ar tukšu vēderu. Ja vajag, es pagaidīšu.

Mēs dzirdam, kā uz kāpnēm noskan nesteidzīgi soļi, un tieši istajā brīdī virtuvē ielāčo Liems. Pirms četriem gadiem, būdams tikai trīspadsmit gadus vecs, viņš mani ir pāraudzis, un tāpēc nebūtu jābrīnās, ka viņš tagad slejas man pāri, tomēr tā nu reiz ir. Ikreiz, viņu ieraugot, viņa lielais augums mani pārsteidz no jauna. Viņš ir plecīgs, cenšas apmeklēt sporta zāli un uzaudzēt muskuļus. Viņš ir masīvāks par lielāko daļu sava vecuma puisi. Es netieku gudra, kur palicis mans mazais puisēns. Vai viņš vēl aizvien ir kaut kur dziļi ierakts? Tagad Liems augumā ir garāks arī par Benu. Aston-gadīgā Imodžena un Lilija, kurai nupat palika seši gadi, vēl ir tīrās knīpas. Viņas vēl aizvien skraida, lēkā un plivinās. Kad kāda no viņām ielec man klēpī, es to gandrīz nepamanu. Tagad esmu spiesta pastiepties augšup, lai aši apskautu Liemu. Man ir arī jāprot izvērtēt, kad šādi rīkoties ir piemēroti un pieņemami. Es cenšos neklūdīties, jo ir pārāk sāpīgi noskatīties, kā viņš izvairās no apmīlošanas, un dažreiz tā notiek. Viņš ir mani pāraudzis. Man ir jāievēro robežas un viņa tiesības uz privātumu; es to vienmēr paturu prātā, tomēr nespēju pārvarēt ilgas pēc tā mazā puisēna, kuru varēju noslāpēt ar skūpstiem ik reizi, kad mani pēkšņi pārņēma šāda vēlme. Tagad es gaidu, kad varēšu tikt pie retajiem, toties dāsnajiem Liema apskāvieniem, un lielākoties apmierinos tikai ar gaisā sveicienam sasistām plaukstām. Šo-

dien viņš izskatās noguris. Droši vien vakar vakarā būs palicis nomodā ilgāk, nekā būtu prātīgi, jūtībā skatījies video vai nodevies spēlēm. Itin bieži, būdams saguris, viņš kļūst pielaidīgāks un vairāk ļaujas gādības un uzmanības apliecinājumiem. Es izmantoju izdevību un pabužinu viņam matus. Pat aši noskūpstu uz vaiga. Viņš paņem divus grauzdiņus no manis sniegtā šķīvja. Vienu no tiem iegrūž mutē gandrīz veselu, nemaz neuztraukdamies, ka tas ir atdzisis. Tad mirkli pakavējas, lai apziestu otru grauzdiņu ar ievārijumu. Viņš allaž ir bijis kārumnieks.

– Paldies, mammu, tu esi vislabākā.

Nolemju nesabojāt šo mirkli, aizrādot, ka neklājas runāt ar pilnu muti; nudien, kaut ko tādu nevajag sacīt pārāk bieži.

Viņš pagriežas pret savu tēvu un draiski apvaicājas:

– Ko tu vēl gaidi? Esmu gatavs.

Pirms vēl esmu paguvusi apvaicāties, vai viņš ir paņēmis līdzī futbolā sporta tērpu un apavus, vai viņš šovakar no treniņa brauks mājās pats, vai arī cer, ka viņu kāds atvedīs, un vai viņam ir nauda uz kodu automātam, abi jau ir ārā pa durvīm un iesēdušies automašīnā. Laikam gan labi vien ir. Šāda lieka gādība viņam šķiet patiešām kaitinoša. Es parasti cenšos ik rītu aprobežoties tikai ar vienu šādu jautājumu. Toties meitenes vēl aizvien ir pietiekami mazas, lai viņām būtu vajadzīgs uzmācīgs atgādinājumu birums, un viņas to sagaidītu un pat pieņemtu. Ātri izdzeru savu tēju un tad uzsaucu augšā pa kāpnēm:

– Meitenes, man vajag, lai jūs tūlīt pat kāpjat lejā.

Kā jau parasti, Imodžena atsaucas uzreiz. Es dzirdu, kā virs galvas nodip viņas drudžainie soļi. Viņa sāk kļūst:

– Kur mana matu suka? Vai kāds ir redzējis manu "Puķu fejas" penāli? Kurš ir pārlicis manu lasīšanas grāmatu? Vakar vakarā es to atstāju te.

Mācīšanos viņa uztver ļoti nopietni, un doma par kavēšanos viņai šķiet neizturama.

Pamudināt Liliju pasteigties ir daudz grūtāk. Viņa ir sākusī izmantot dažus no tiem vārdiem, ko lieto Liems un viņa draugi – par laimi, pagaidām neko briesmīgu, taču savai vecākajai mātai un brālim viņa bieži iesaka "atslābt", un arī pati ir īsts šī darbības vārda iemiesojums.

Nogādāju meitenes uz skolu trīs minūtes pirms zvana. Es to uztveru kā papildu labumu, bet, godīgi sakot, ja viņas dažas minūtes nokavē, es par to nemaz neuztraucos. Cenšos visu izdarīt vajadzīgajā laikā vienīgi tāpēc, ka zinu: ja notiks citādi, Imodžena satrauksies un kļūs valdonīga. Es apziņos, ka mūsu kā vecāku uzdevums ir ieaudzināt savos bērnos pienākuma izjūtu un citu cilvēku laika vērtības apziņu, bet, nūdien, vai gan pasaule pārstatu griezties, ja viņi nokavētu kādu pasākumu?

Ne jau vienmēr esmu bijusi tik pieļāvīga. Attiecībā uz Liemu es izturējos kā īsts precizitātes fašists. Un ne tikai laika jomā vien. Man patika, ja viņš apēda visu, kas bija uzlikts uz šķīvja, es fanātiski sekoju, lai viņš teiktu "paldies" un "lūdzu", un pēc dāvanu saņemšanas sūtītu pateicības vēstules. Pareizāk sakot, ne jau gluži vēstules, jo šobrīd es runāju par to laiku, kad viņš vēl neprata rakstīt. Es liku viņam zīmēt pateicības bildītes. Viņa kurpes vienmēr spīdēja, viņa mati bija saķemmēti, viņam līdzī bija precīzi vajadzīgie piederumi un aprīkojums. Es nevēlējos, lai kāds viņu vērtētu un atzītu par nepietiekami labu. Vientuļas mātes, kāda es biju ar Liemu, rīkojas atšķirīgi.

Ar Benu es iepazīnos, kad Liemam bija gandrīz seši gadi. Laulība ar Benu man piešķir pārlicību, kas ļauj ticēt, ka es drīkstu nogādāt bērnus uz skolu ar divu minūšu nokavēšanos, un neviens tāpēc nesāks nosodoši klakšķināt mēli vai arī vaicāties. Kad Liems bija mazs, es šādu greznību nevarēju atļauties.

Pēkšņi atceros Ebigeilas Kērtizas e-pasta ziņu, un mani pāršalc pretrunīgas sajūtas. Vientuļas mātes dzīvē ir daudz

kā skarba. Emocionālā, fiziskā un finansiālā spriedze, ko rada nepieciešamība būt pilnīgi atbildīgai par absolūti visu – no rīta līdz vakaram, nepielūdzami, divdesmit četras stundas diennaktī un septiņas dienas nedēļā – nepaliek bez sekām. Un vientulība? Nežēlīgā, iznīcinošā, uzstājīgā vientulība? Nu, tās ir šausmas. Tieši tāpat kā apnicīgais, prātu apmiglojošais, neatslābstošais pārgurums. Dažreiz no viņa turēšanas man sāpēja rokas, mugura vai kājas. Dažkārt biju tik nogurusi, ka vairs īsti nesapratu, kas man sāp; es vienkārši jutu sāpes. Tomēr gadījās arī atelpas mirkļi, kad nejutos nosodīta, vientuļa vai atbildīga. Tie bija laipnības mirkļi. Un tie ir neiedomājami svarīgi un absolūti neaizmirstami. Tie ir dziļi iespiekušies manās smadzenēs un sirdī. Itin visi. Viens no šādiem mirkļiem pieder Ebigeilai Kērtizai. Kad pastāstīju Ebijai, ka gaidu bērnu, viņa, pats par sevi saprotams, plati iepleta acis un noraizējās. Bija satriekta. Jā, es atzīstu, ka viņa šajā dramatiskajā brīdī runāja mazliet par daudz. Tā nebija viņas vaina – mums bija tikai deviņpadsmit gadu, un es nezināju, kā pienācīgi reaģēt, un kā gan es varētu cerēt, ka viņa to zinās? Mēs abas bijām mazliet apdullušas.

– Cik tālu tad jau ir? – viņa apvaicājās.

– Man liekas, varētu būt divi mēneši.

Vēlāk atklājās, ka tobrīd esmu oficiāli bijusi desmitajā grūtniecības nedēļā, ņemot vērā to aprēķinu, kurā jāsāk skaitīt no pēdējo mēnešreizu pirmās dienas, taču šāda visaptveroša reķināšana man nekad nebija šķitusi īsti pieņemama, jo es precīzi zināju, kurā dienā biju ieņēmusi bērnu. Trešdien, otrā kursa pirmā semestra pirmajā nedēļā. Muļķīgā kārtā biju nodevusies seksam bez izsargāšanās precīzi cikla vidū. Apvienojumā ar manu jaunību tas nozīmēja, ka ar vienu sagrēkošanās reizi pilnīgi pietika. Un pat tagad, kad pagājusi jau vesela mūžība, es jūtu, ka esmu spiesta pateikt: parasti es tā nemēdzu darīt. Visā savā mūžā bezatbildīgam seksam bez izsargāšanās esmu nodevusies precīzi vienu reizi.

– Vēl nav par vēlu. Tu varētu veikt abortu, – Ebigeila bija vienkārši paziņojusi. Viņa necentās izvairīties no šī vārda. Mēs bijām jaunas. Mūsu seksualitātes spēks, trauslums un sarežģītība vēl bija bērna autiņos, bet mūsu prātā galvenā vieta bija atvēlēta feminisma diktētajām tiesībām. Mans ķermenis, mana izvēle, manas tiesības. Man, jaunai, neatkarīgai sievietei, pēc vienas vienīgas kļūmīgas nakts nebija uz visu mūžu jāapkraujas ar slogu. Viena meitene manā kursā jau pirmajā gadā bija piedzīvojusi trauksmi. Es biju daudzvārdīgi izteikusies par viņas izvēles tiesībām un likusi skaidri manīt, ka, pēc manām domām, viņai drīzāk vajadzētu atteikties no grūtniecības, nevis no izglītības. Šī meitene bija piekritusi; gluži tāpat kā Ebija un principā arī visi pārējie, kuri par to zināja. Tomēr beigās bija izrādījies, ka viņa nemaz nav stāvoklī. Tā, lūk. Nu, ar tukšām runām jau tālu netiksi, vai ne? Tagad viņa strādā par finanšu direktori vienā no lielākajām starptautiskajām ikdienas patēriņa preču tirdzniecības kompānijām. Pirms pāris gadiem viņas vārds uzradās feisbukā. FMGC FD. Iegūglēju šos saīsinājumus, lai noskaidrotu, ko tie nozīmē. Viņa apstiprināja manu uzaicinājumu draudzēties, un tas bija jauki darīts, taču viņa tur kaut ko ieraksta tikai retu reizi. Droši vien pārāk aizņemta.

Lai nu kā, esmu novirzījusies no temata. Atceros, kā toreiz ieskatījos Ebijai acīs un atteicu:

– Nē. Nē, es nevaru izdarīt abortu.

– Tu grasies to atstāt? – Viņa nemirkšķinādama skatījās uz mani ar lielām acīm.

– Jā.

Tas bija vienīgais, par ko biju pārliecināta. Es šo bērnu jau mīlēju. Tas bija uzradies negaidot, tomēr tur vairs nekas nebija līdzams.

– Un vai tu nodosi to adopcijai vai paturēsi?

– Es bērnu paturēšu sev.

To dzirdot, mēs abas gandrīz bijām spiestas savaldīties, lai no satricinājuma nesāktu ķiķināt, jo bija neiespējami neatcerēties Madonnu. Viņas dziesma par šo pašu tematu bija parādījusies, kad man bija aptuveni pieci gadi, tomēr tā bija pietiekami plaši pazīstama, lai mēs to varētu vientiesīgi dziedāt visu bērnību. Tās melodija muļķīgi skanēja mums prātā. Tikai pēc pāris gadiem es aptvēru: cik ironiski, ka manas jaunības himna būtībā bija pielikusi tai punktu.

– Nu, skaidrs, – Ebigeila noteica. – Tu paturēsi bērnu sev.

Ebigeila zibenīgi samierinājās ar manu lēmumu paturēt bērnu, un tā bija laipnība. Neaptverami svarīga un pilnīgi neaizmirstama laipnība. Viņa nemēģināja iebilst, ka pastāv arī vieglāki risinājumi, un man ir izvēle, kā vēlāk sacīja daudzas citas manas draudzenes. Tāpat viņa neieminejās, ka man varbūt vēl paveiksies, un es šo bērnu zaudēšu, kā vēlāk drūmi nomurmināja kāds puisis no mana kursa. Es zināju, ka viņš mēdz uzvesties kā kretīns, jo vēl pirms manas grūtniecības viņš kādu vakaru bija neveikli mēģinājis man piecirst studentu bārā. Es par viņu negribēju ne dzirdēt. Laikam jau mana grūtniecība viņā bija atmodinājusi divējādas jūtas, sākot ar "ha, tā tai maitai vajadzēja" un beidzot ar "tātad viņa tomēr salaiž ar pušiem. Kāpēc tad ne ar mani?" Ticiet man, par atraidītas sievietes dusmām kļīst leģendas, taču arī vīrieši var būt ļoti atriebīgi.

Lai nu kā, atgriezīsimies pie Ebijas: viņa nesāka ārdīties, ka esmu romantiska un tuvredzīga, kā to darīja mana ļoti vilusies pasniedzēja, kad es viņai beidzot visā atzinos, un nemēģināja arī raudāt mēnesi no vietas kā mana māte. Un tas, vai zināt, bija šausmīgi. Ebija tikai uzvārija mums abām tēju un pat aizgāja uz savu istabu, lai sameklētu auzu pārslu cepumus, kas tika glabāti vienīgi īpašiem gadījumiem. Kad grauzu trešo cepumu (jau tobrīd ēzdama par diviem), viņa apvaicājās:

– Kurš tad ir tēvs?